

הוריקו פניהם שהיה לבס שצור בקרצם, אזיל סומקא ואחי חוורא, כתיב וכצסו בגדיהם, ובתרגום ויחווורון לבושיהון, כשהאדם יש לו בושא זהו התיקון.

והבהן הלדיק מסייע, אי בתולדות יעקב יוסף

(פ' שופטים) אס בחקותי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם צעתם, צילי שצתות, הרמז על הלדיקים שמיאס השפעות, ויש צחי ליל שצת ויש צחי יומא דשצתא שזה עוד יותר גבוה, מדריגה גדולה מאד, אולם הפ"ה הש"י רוצה שיהיה גם צחי לילי שצתות, שירד הלדיק ממדרגתו כדי להעלות את אלו שהם למטה, לדיק הוא לפעמים למעלה בשמים ולפעמים למטה, הוא משפיל עצמו ככדי להעלות את כולם, הוא מקרב את לבות ישראל לאציהם שצמים. ב"ק **אאז"ל** אמר שאחר הפרשה של התוכחה שצמשה תורה נאמרה להם פרשת נצבים, עשאן מלצה, עמידה יליצה, ואחר הפרשה של התוכחה שצתורת כהנים נאמרה להם פרשת ערכין שהיה לבצס שצור בקרצם וסצרו שהם פחותים והראו להם שהאדם יכול תמיד להיות לו ערך בכל מלצ שהוא, ויתכן לומר דצערכין כתיב ואס מך הוא מערכך שאס אין לו כפי הערך, נדון צהישג יד, והעמידו לפני הכהן והעריך אותו הכהן על פי אשר תשיג יד הנודר יעריכנו הכהן, שאף אס אין לו כלום, אס יש לו רק מעט, צא אל הכהן, אל הלדיק, הלדיק מוריד את עצמו אליו ומעמידו ומגציה אותו למעלה, נדר בערכך, נדר צגימ' לך רד, משה רבינו שצר את הלוחות, ופעל בכך דרך שהלדיק יטה עצמו כדי להגציה את צגימ'.

תורה צריכה להיות בקציעות, ואס תלכו עמי קרי אי' צרש"י רצותינו אמרו עראי צמקרה שאינו אלא לפרקים, פעם כן ופעם לא, צריך לאחוז עצמו חזק. עמר ג"כ עולה כן צגימ'. הפרשה של ערכין, בערכך, רש"י והראשונים מתקשים צציאור כפל הכפ"ין, ויתכן לומר לפי שגם ערכך עולה כן צגימ'.

במדומה שמוזכר כ"ו פעמים צפרשה ערך ערכך והעריכו יעריכנו וכיו"צ. לכל יהודי יש נקודה מהשי"ת אתו בקרצו, כדכתיב מעשה ידי

צקרצו יקדישו שמי, וקודם לכן כתיב לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחווורו, עתה לשון תשובה, שאז אינו צריך להגיע שיהיה פניו יחווורו, כשיודע שאין לו כלום מעצמו, ושצור צעלמו, ויודע שאעפ"כ יכול להיות לו ערך לפי שגם ה' צקרצו.

כי תלא אס ומלצה קוליס וגאכל גדיש או הקמה, צעומר ג"כ כתיב מהחל צרמש צקמה, ודרשו צקומה, ספירה היא קומה, תצואה הרמז לתורה, כמ"ס ורצ תצואות צכח שור, וכן דרשו עה"פ ומי אובצ צהמון לו תצואה, משה וכו' תיקן להם לישראל שיהיו קורין קללות שצתורת כהנים קודם עלרת וכו', צעלרת על פירות האילן, תצואה (עיין ר"ה טו.), אי' צספרים שעררת הוא ראש השנה צרוחניות. ואי' שס צגמ' (מגילה לא:) קללות שצתורת כהנים צלשון רצים אמורות ומשה מפי הגבורה אמרן, (שמשא רצינו פעל דרך תשובה שיוכל להתהפך לצרכה) תשובה מאהבה, שכל יהודי יכול להתחיל להיות טוב מעתה.

★ ★ ★

באור החיים מציא מ"צ אופנים לפרש הפסוק אס בחקותי תלכו, ויש צהס כמה דצרי פלא, ואחד מהס צאופן ל"ה שצפרש ע"פ מ"ס האחרונים כי ספר תורה שצמלצ צו דצק מותר לקרות צו ואין צריך להוציא אחר מטעם שיכול לגוררה וכל שראוי לצילה וכו', וחדשו עוד האחרונים שאפילו הוא יוס השצת שאין יכול לגוררה מותר לקרות צו, מטעם שהמניעה אינה מצד הספר תורה אלא לצד שמירת שצת, והוא אומרו אס בחקותי תלכו, דצר שהוא עומד לחוק דצק האות וכו', אפילו יהיה צזמן שאינס יכולין לתקן וכו' שצמלותי עליכם לאסור, והוא אומרו ואת מצותי תשמרו. וזה דוחק כפשוטו, אולם יתכן שכוונתו לרעיון יותר עמוק, כתיב עוונותיכם היו מצדילים ציניכם לצין אלקיכם, בני ישראל דצקים צהש"י, ואתם הדצקים צה' אלקיכם, דצקים ממש, ואפילו שנהיה הסתר ונדצק צזה משהו, אעפ"כ אינו מעכצ, שיכולים להתגצר על זה צכח השצת, יומא דנשמתא.

★ ★ ★

ערכין, פרשה גדולה, כ"ק אאז"ל מציא הרבה מענין ערכין, ומציא דאיי במדרש תנחומא בזכות הערכין אני מליל אתכם מגיהנס, והיינו כשומרים על הערך בשלימות. אחר התוכחה כשנשכר לצם בקרבם הראו להם שלכל אחד יש ערך.

[תשנ"ה]
(פרשת בהר)
(מלכות שבנצח)

[ליל ש"ק]

החידושי הרי"מ ז"ל אמר שימי הספירה הם כנגד ארבעים ושמונה דברים שהתורה נקנית בהם, ארבעים ושמונה יום, והאחרון הוא שער הכולל, זקני החסידים אמרו בשמו שגם אם חסר משהו יכולים להגיע, אפילו שלא לשמה, לעולם ילמד אדם אפילו שלא לשמה, היכן שאדם אוחז תמיד יש שלא לשמה חדש.

★ ★ ★

לב ל יעצר צם מקרי רעה כאשר נשבעת על מי נח, לריץ שתהיה קביעות, שלא יהיה מקרה, תורה לריכה קביעות, עשה תורתך קבע, עשה דברים לשם פעלם, אם בחקותי תלכו שתהיו עמלים בתורה. תורה היא אחד מהדברים שמכבדים את האדם, דברי תורה אינם מקבלים טומאה, תורה מגנא ומללא. תספרו חמישים יום והקרבתם ר"ת חיות, וחי בהם, עם כל החיות. אי חלצה עמודיה שבעה וגוי ערכה שולחנה שלחה נערותיה וגוי, הרמז על תורה שיש בה שבעה ספרים, וע"י התורה יכולים להגיע להש"י, למקור החיות. תורה היא ג"כ ערך, ערכה שולחנה.

חצבה עמודיה שבעה וגוי, שלחה נערותיה וגוי, התורה מחולקת לחמשה חומשים, ובחומש במדבר יש עוד צ' ספרים, ויהי צנסוע ספר צפני עלמו, וצין הכל יש שבעה ספרים. אי (שבת קטז). פרשת ויהי צנסוע לא היה לריך לכתבה כאן ולמה נכתבה להפסיק צין פורענות לפורענות, אולם לשם מה היו לריכים ספר צפני עלמו הרי די להפסיק בפרשה צפני עלמה, רק להראות שאיש ישראל אף שנפל יכול לדחוק עלמו, לחזור ולהגיע ולשוב לעלמו, שהתורה יכולה להפסיק צין פורענות לפורענות, וכמ"ש הרמב"ם (הל' תשובה פ"ז ה"ו) אמש היה זה שנאוי לפני המקום משוקן וכו' והיום הוא אהוב ונחמד קרוב וידיד. שבת יומא דנשמתין.

פרשת צהר סיני, הכנה למתן תורה, מדריגות גדולות, ובתוכה הפרשה של עבדים, עבד עברי הרי אין צו שום היתר, לא תרדה צו צפרך, ואפילו עבד נרצע, שעבד ושנה, שגנב, אפ"ה אמרה תורה לא תדחה אצן אחר הנופל, לא לרחק אותו, הוא יהודי ולריך לקרבו, כי טוב לו עמך, עמך במאכל עמך במשחה, ואילו אלל עבד גוי כתיב לעולם בהם תעבדו, מלות עשה לתמיד, והתנחלתם אותם לצניכם אחריכם, והלא רחמיו על כל מעשיו, ואפשר הרמז דאיי צגמ' (סוכה נב:) מפנק מנוער עבדו ואחריתו יהיה מנון, שבתחלה הילר הרע הוא עבדו של האדם ואח"כ נעשה האדם עבד שלו במחשבות רעות, זה הרמז עבד כנעני, כמעשה ארץ כנען וגוי, היא וכל ארגלייא דיליה.

איתא צילקוט (איוב תחזו) קטן וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדוניו, העולם הזה שונה מהעולם הבא, כל המשים עלמו כעבד בעולם הזה נעשה חפשי לעולם הבא, וכן אי במדרש (רות רבה פ"ג) ועבד חפשי מאדוניו, האדם צחיו הוא עבד ליצרו וליוצרו, בשעה שהוא עושה רצון יוצרו הוא מכעים יצרו וכן להיפך, מת ילא לחרות שנאמר ועבד חפשי מאדוניו, ואיי צגמ' (ברכות סא.) אוי לי מיוצרי ואוי לי מיצרי, ופיי רש"י אוי לי מיוצרי אם אלך אחר יצרי ואם לא אלך אחריו אוי לי מיצרי המיגעני בהרהורים, וקשה מפני מה אוי לי מיצרי אם הולך אחר יוצרו ומכעים ליצרו, והלא הוא עובד את השי"ת כל חייו, ומה זה כל כך גרוע, מהו ה"אוי" לי מיצרי, ומה הכאב, והלא אי לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע, אלא דאיי **בסמיכת חכמים מרבי נפתלי בן ז"ל** בקדושה וצרכה (סוף ברכות) לצאר בהרחבה הא דאיי צראשונים ובמקובלים שלאדם הראשון קודם החטא לא היה לו יצר הרע, ובאמת היה יצר הרע, שהרי הש"י צרא מיד צ' יצרים, אלא שהיה ביכולת להשמר מיצרא